

OKO ZŁA

**jim
butcher**

TRIFID

Jim Butcher
Oko zla

Copyright © Jim Butcher, 2004

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2013

Cover © Chris McGrath, 2013

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2013

ISBN 978-80-7387-685-2

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

**OKO
ZLA**
jim butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

*Mým neteřím a synovcům: Craigovi, Emily,
Dannymu, Ellie, Gabrielovi, Lori, Anně, Mikeymu,
Kaitlyn, Gretě, Fosterovi a děťátku,
které teprve dostane jméno. Doufám,
že až vyrostete, bude vás čtení bavit stejně
jako vašeho strýčka.*

Poděkování

Velice rád bych poděkoval spoustě lidí za jejich neutuchající podporu, povzbuzování a trpělivost s mou osobou. Jsou to: June a Joy Williamsovi z Buzz Multimedia, editorka Jen, agentka Jen a další příslušnice něžného pohlaví jménem Jen, které jsem vynechal, lidé na e-mailovém seznamu McAnallyho, obyvatelé útulku Beta-Foo, umělci (všeho druhu), kteří se mnou spolupracovali a inspirovali mě. A konečně všichni kritici, kteří hodnotili mé práce. Dokonce i ty nejhorší kritiky byly užitečné. Jsem vám všem zavázán, že jste si našli čas.

Musím se také zmínit o své rodině a její podpoře (nebo přinejmenším trpělivosti). Usadil jsem se v Independence a všichni z rodiny dělají tolik věcí, že je tady ani nemůžu vypsát. Ale chci vám všem poděkovat za lásku a nadšení. Jsem šťastný člověk.

Shannon a JJ si jako vždy zaslouží zvláštní zmínku. Žijí tady a zaslouží si to. Stejně jako náš bišonek Frost, díky němuž mi při psaní nikdy nezmrznou nohy.

Kapitola první

Budova byla v plamenech, ale nebylo to mojí vinou.

Hnal jsem se chodbou k hlavním dveřím staré opuštěné školy na jihozápadním předměstí Chicago. Když jsem zahýbal za roh, podrážky bot se mi smekaly na dlažbě. Do prašné chodby pronikalo světlo ze vzdálené pouliční lampy a ve dveřích tříd se choulily potměšilé stíny.

V náruči jsem vlekl krásně vyřezávanou dřevěnou truhlu velikosti koše na prádlo a pod její tíhou mě palčivě bolela ramena. Do každého mě už někdy střelili a palčivost rychle přecházela v krutě bolestivé bodání. Ta zatracená truhla byla těžká sama o sobě, a navíc nebyla prázdná.

Uvnitř byl chumel ušatých, šedočerných štěnat, která kňučela, jak létala z rohu do rohu. Jedno ze štěnat, které si už při nějakém štěněčím dobrodružství stačilo natrhnout ucho, bylo statečnější, nebo naopak hloupější, než jeho kolegové. Drápal se ven tak dlouho, dokud packami nenadzvedlo víko, a teď úpěnlivě poštekávalo, kňučelo a upíralo veliké černé oči někam za mě.

Zrychlil jsem a můj černý kožený kabát mě pleskal do kolen. V okamžiku, kdy jsem uslyšel šustění a svištění, jsem prudce uhnul doleva. Kolem mě prolétla koule nějaké odporně páchnou-

cí hmoty, obklopená žlutobílým plamenem. Dopadla pár metrů mimo a po explozi po ní zůstala kaluž nenasytného ohně.

Snažil jsem se jí vyhnout, ale moje boty byly podle všeho určené jenom k chůzi, ne ke sprintu po zaprášených dlaždicích. Podrážky podklouzly a já se poroučel na zem. Kontroloval jsem pád aspoň do té míry, že jsem klouzal zády k plamenům. Chvilku mi bylo horko, ale ochranná kouzla, kterými jsem plášt opředl, mě ochránila před popáleninami.

Proti mně vylétla další prskající plamenná koule a já jen tak tak uhnul. Ta hmota se na všechno lepila jako napalm a hořela nadpřirozeným žářem. V temných chodbách za mnou už spálila na škváru tucet plechových skříněk.

Břečka mě trefila do levé lopatky, sklouzla po ochranných kouzlech pláště a rozcákla se na stěně. Mimoděk jsem sebou trhnul, ztratil rovnováhu a pustil víko truhly. Tlustá štěňata se vysypala na podlahu a žalostným kňučením volala o pomoc.

Ohlédl jsem se.

Strážní démoni vyhlíželi jako morbidní purpuroví šimpanzi s párem černých havraních křídel na zádech. Těmhle třem se nějak podařilo uniknout z mých pečlivě spředených ochromujících kouzel a byli mi v patách. Za vydatné pomoci křídel se za mnou hnali dlouhými skoky.

Jeden z nich si právě sáhl mezi křivé nohy a... Nebudu zabíhat do detailů, ale prostě vytáhl municí, kterou s oblibou a úspěchem používají

primáti v zoologických zahradách. Opičí démon ji po mně mrštil se štěbetavým zavřeštěním a hrouda za letu vzplála. Musel jsem uhnout, aby mě to zápalné lejno netrefilo do nosu.

Nahrnul jsem štěňata zpátky do truhly a pokračoval v úprku. Opičí démoni se rozvřeštěli.

Kňučivé štěkání mě přimělo, abych se ohlédl. Štěně s natrženým uchem stálo pevně rozkročené na nejistých tlapkách a neústupně štěkalo na blížící se démonické šimpanze.

„Zatraceně,“ zaklel jsem a udělal jsem čelem vzad. První opičák se řítíl přímo na štěně. Jako správný fotbalista jsem ve skluzu nakopl démona přesně do špičky nosu. Nejsem nijak zvlášť robustně stavěný, ale jsem nejmíň o hlavu vyšší než sto osmdesát centimetrů a rozhodně nejsem lehká váha. Démon zavřeštěl a odlétl. Narazil do plechové skříňky a zanechal v ní několik centimetrů hlubokou jamku.

„Psisko jedno pitomý,“ zamumlal jsem a sebral štěně. „Právě proto mám kočku.“ Štěně dál zuřivě štěkalo. Bez okolků jsem ho vrazil do truhly, vyhnul se dvěma planoucím hroudám a pořádně se rozkašlal, protože během mého ústupu se budova začala plnit kouřem. Záře za mými zády byla stále intenzivnější. Planoucí střely démonů se zakusovaly do starých stěn a stropních konstrukcí a oheň se s potměšilou radostí šířil budovou.

Hnal jsem se ke vchodovým dveřím. Bokem jsem vrazil do kliky a prolétl jimi bez znatelného zpomalení.

Najednou mi na záda dopadlo něco těžkého a začalo mě to zuřivě tahat za vlasy. Opičí démon mě hryzal do krku a do ucha. Bolelo to. Zatočil jsem se, abych ho shodil, ale držel se dobře. Přitom jsem ale zahlédl druhého démona, který se mi hnal po obličejí. Musel jsem se sklonit, abych se mu vyhnul.

Pustil jsem truhlu a hrábl po démonovi na zádech. Zavřeštěl a kousl mě do ruky. Vztekle jsem se otočil a vší silou narazil zády do stěny. Opičák tuhle taktiku zřejmě dobře znal. V posledním okamžiku sklouzl z ramen a já se praštil týlem o plechovou skříňku.

Na okamžik mě oslepily mžitky před očima. Když jsem zase prohlédl, uviděl jsem dva demony, jak se hrnou k truhle se štěňaty. Oba na ni metali planoucí lejna a truhla už byla v plamelech.

Strhl jsem ze stěny starý hasicí přístroj. Opičák, který mi spadl ze zad, znovu útočil. Uzemnil jsem ho ranou hasicím přístrojem do nosu, otočil jsem přístroj a pokropil truhlu bílým oblakem hasicího prášku. Plameny uhasly a zbytek obsahu jsem vyprázdnil do tváří dvou posledních demonů. Vytvořil jsem si tak hustý prachový oblak.

Pod jeho příkrovem jsem popadl truhlu, provlekl ji dveřmi a zabouchl za sebou.

Ozvalo se několik bouchnutí do dveří a pak už bylo ticho.

Celý zadýchaný jsem se podíval na truhlu s kňučícími štěňaty. Zpod víka a bílého povlaku

hasicího prášku na mě vykukovaly oči a vlhké černé čumáky.

„Zaraceně,“ zafuněl jsem. „Máte štěstí, pacholci, že vás bratr Wang tak hrozně chce. Kdyby nebyl zaplatil polovinu napřed, byl bych já v té truhle a vy byste mě nesli.“

Chumel ocásků se dychtivě zavrtěl.

„Pitomí psi,“ zavrčel jsem. Znovu jsem zvedl truhlu do náruče a vydal se ke školnímu parkovišti.

Byl jsem asi v polovině cesty, když něco vyrvalo kovové vstupní dveře směrem dovnitř, proti směru otáčení závěsů. Z budovy se ozval dunivý řev a ven se vyvalil opičí démon ve vylepšené verzi King Konga.

Měl purpurovou barvu. A křídla. A vypadal opravdu nabroušeně. Byl nejmíň dva a půl metru vysoký a musel vážit pětkrát tolik, co já. Dva opičáci nalétli přímo na King Konga a jeho obří tělo je při nárazu jednoduše pohltilo. King Kong přibral dalších třicet kilo a trochu zmohutněl. Měl tedy blíž k opičímu Voltronovi než ke King Kongovi. Ostatním strážným démonům se tímhle kombinačním manévrem podařilo uniknout mému kouzlu, spojili svoji energii do jediného těla a díky větší síle a hustotě zpretrhali má pouta.

Kongtron roztáhl křídla o rozpětí malého letadla a skočil po mně s naprosto nepřiměřenou dávkou elegance. Jako profesionální detektiv a čaroděj jsem už nejdnou viděl slintající bestie. A za

ta léta jsem si vypracoval úspěšný a velice účinný postup, jak se vypořádat s velikými a odpornými netvory.

Utéct. Monty Python by to nevymyslel líp.

K parkovišti a Modrému broukovi, mému starému, otlučenému volkswagenu, to bylo nějakých třicet metrů. Když mám vhodnou motivaci, dovedu běžat opravdu rychle.

Kongtron zařval. To mě hodně motivovalo.

Ozvala se menší detonace a záblesk rudého světla na okamžik pohltil svit nejbližších stožárů pouličního osvětlení. Další meteor dopadl jen pár metrů ode mě a vybuchl jako dělová koule. V chodníku vyrval díru velikosti slušného hrobu. Ohromný démon znovu zařval, prolétl kolem mě jako sup a otáčel se k novému útoku.

„Startuj, Thomasi!“ zařval jsem.

Otevřely se dveře spolujezdce a z nich se vyklonil nechutně krásný černovlasý mladík ve vypasovaných džínách a s koženým sakem na holé hrudi. Pohlédl na mě přes obroučky brýlí se zelenými skly. Pak se zadíval za má záda a spadla mu čelist.

„Startuj to zatracený auto!“

Thomas přikývl a vnořil se zpět do Brouka. Auto zakašlalo, zahvízdalo, oklepalo se a motor naskočil. Reflektor, který ještě držel pohromadě, se rozsvítil, Thomas sešlápl plyn a rozjel se k ulici.

Napadlo mě, že mi chce ujet. Zpomalil ale natolik, abych ho dohonil. Thomas se natáhl a otevřel dveře spolujezdce. S trochou úsilí a hekání jsem se dostal dovnitř. Skoro jsem upustil truhlu,

ale podařilo se mi ji vtáhnout za sebou těsně před tím, než se štěně s natrženým uchem vysoukalo přes okraj, zřejmě rozhodnuté pokračovat v boji.

„Co to sakra je?“ zařval Thomas. Vůz nabíral rychlost a Thomasovy dlouhé kudrnaté lesklé vlasy vlály v chladném podzimním větru. Šedé oči měl vytřeštěné. „Co to je, Harry?“

„Jed!“ Nacpal jsem truhlu s kňučíci štěnaty dozadu, popadl plamennou hůl a vysoukal se z okýnka tak, že jsem seděl na dveřích a hrudí se opíral o střechu auta. Natočil jsem se, abych si mohl hůl předat do pravé ruky a zamířit. Soustředil jsem vůli a svoji magii a konec hole začal třešňově rudě žhnout.

Už jsem chtěl na netvora vypálit, když se rozmáchl a hodil po nás další planoucí kouli.

„Pozor!“

Thomas to asi viděl ve zpětném zrcátku. Brouk prudce zahrnul a koule zasáhla asfalt. Vyšlehly plameny a detonace vyrazila okna po obou stranách ulice. Thomas se vyhnul autu u obrubníku tak, že na plný plyn vylétl na chodník. Brouk se kymácel sem a tam a byl téměř neovladatelný. Náraz mě vyhodil z posedu ve dveřích. Uprostřed úvah, jakou mám asi naději, že přistanu do měkkého, mě Thomas popadl za kotník. Vtáhl mě dovnitř takovou silou, že by to překvapilo každého, kdo by nevěděl, že není člověk.

Pevně mě držel za nohu, a když démon znovu nalétával, namířil jsem plamennou hůl a zavrčel jsem: „Fuego!“

Z konce hole do noci vytrysklo kopí bílého ohně a ozářilo ulici jako blesk. Při tom skákání a vyhazování jsem čekal, že minu. Přesto jsem dokázal zasáhnout Kongtrona rovnou do břicha. Zapotácel se a zřítíl se na zem. Thomas sjel zpátky na vozovku.

Démon se začal zvedat. „Zastav!“ zařval jsem.

Thomas dupnul na brzdy a já měl znovu co dělat, abych se neproměnil v chodníkovou pizzu. Držel jsem se ze všech sil, a jakmile jsem zase získal rovnováhu, stál už démon na nohou.

Vztekle jsem zavrčel, připravil další zášleh a pečlivě jsem zamířil.

„Co tam děláš? Zmrzačil jsi ho! Jedeme!“

„Ne!“ odsekl jsem. „Když ho tu necháme, vykuchá prvního, na koho narazí.“

„Ale nebudeme to my!“

Přestal jsem vnímat Thomase a soustředil jsem se na další úder. Pumpoval jsem do hole tolik vůle, až z ní stoupaly proužky kouře.

Pak jsem to pustil Kongtronovi mezi černé korálkové oči.

Plamen ho jako bourací kladivo zasáhl rovnou do brady. Démonova hlava explodovala za výtrysku zářícího červeného plynu a šarlatových jisker. Musím uznat, že to vypadalo moc pěkně.

Démoni, kteří přicházejí do světa smrtelníků, nemají obyčejná těla. Vytvářejí si je jako oblečení, a dokud démonovo vědomí obývá vytvořené tělo, je k nerozeznání od skutečného. Když jsem mu ustřelil hlavu, bylo to i na démona moc. Už

nedokázal udržet životní energii. Tělo sebou několik vteřin zmítalo na zemi, pak démonova pozemská forma znehybněla a začala se rozpouštět ve žmolkovitou, želatinovou, průsvitnou ekto-plazmu, hmotu z Neverneveru.

Úlevou se mi zatočila hlava a já se bezvládně sesunul do Modrého brouka.

„Promiň, že se budu opakovat, ale co to sakra bylo?“ vydechl po chvíli Thomas.

Nějakou dobu jsem jen seděl a oddechoval. Natáhl jsem se dozadu a ujistil se, že štěňata všechno přečkala bez úhony. S povzdechem jsem zavřel oči. „Šen. To jsou čínské duchovní bytosti. Démoni. Měňavci.“

„Kristepane, Dresdene, málem jsem se kvůli tobě nechal zabít!“

„Nefňukej, nic se ti nestalo.“

Thomas se na mě zamračil. „Aspoň jsi mi to mohl říct!“

„Vždyť jsem ti to říkal. U Maca jsem ti řekl, že tě odvezu domů, ale cestou si ještě něco vyřídím.“

Thomas se ušklíbl. „Něco si vyřídít obvykle znamená zastavit se na benzínce nebo zaskočit pro karton mlíka. Ale ne nechat se honit pyroman-skou gorilou, která hází ohnivý lejna.“

„Příště jed' vlakem.“

Změřil si mě. „Kam to jedeme?“

„Na O'Hare.“

„Proč?“

Mávl jsem dozadu. „Vrátit mému klientovi ukradený majetek. Chce fofrem zpátky do Tibetu.“

„Ještě přede mnou něco tajíš? Nindža vombaty, nebo něco na ten způsob?“

„Chtěl jsem, abys viděl, jaké to je.“

„Co to meleš?“

„No tak, Thomasi. V životě jsi nezašel k Macovi jen tak si pokecat. Jsi bohatý, máš dobré styky a jsi upír. Nepotřebuješ mě, aby ses dostal domů. Mohl sis zavolat taxi, limuzínu nebo přemluvit nějakou ženskou.“

Thomas se přestal šklebit a nasadil neproniknutelný, ostrážitý výraz. „Aha. Tak proč jsem tady?“

Pokrčil jsem rameny. „Nezdá se, že bys mě chtěl přepadnout. Spíš bych řekl, že si chceš promluvit.“

„Břítký intelekt. Ty musíš být soukromý očko, nebo tak něco.“

„Chceš mě urážet, nebo si popovídat?“

„No jo,“ opáčil. „Potřebuju laskavost.“

„Jakou laskavost? Uvědomuješ si, že technicky vzato jsme ve válce? Čarodějové proti upírům. Nic ti to neříká?“

„Jestli chceš, můžeš předstírat, že používám podvratnou taktiku jako součást dábelsky propracované lsti, s jejíž pomocí tě chci ovládnout.“

„Tak dobře. Když už jsem si dal tolik práce s rozpoutáním války, ranilo by moje city, kdyby ses jí nakonec nechtěl účastnit.“

Zašklebil se. „Vsadím se, že ti vrtá hlavou, na čí straně jsem.“

„Kdepak,“ řekl jsem. „Jsi na Thomasově straně.“

Zašklebil se ještě víc. Thomas má ten zářivý chlapecký úsměv, při kterém se dámské kalhotky

samovolně odpaří. „Jasně. Ale za posledních pár let jsem ti sem tam prokázal nějakou tu laskavost.“

Zamračil jsem se. Měl pravdu, i když nevím, proč to dělal. „Jo. A co?“

„No teď je řada na mně. Já jsem ti pomohl a teď potřebuju, abys mi to oplatil.“

„Aha. A co mám udělat?“

„Chci, abys vzal případ pro mého známého. Potřebuje tvoji pomoc.“

„Nemám zrovna moc času. Potřebuju si vydělavat na živobytí.“

Thomas smetl ze hřbetu ruky a ven okýnkem drobek z plamenné opice. „Tomuhle říkáš živobytí?“

„Zaměstnání patří k životu. Možná jsi to už slyšel. Říká se tomu práce. Funguje to tak, že se lopotíš s otravnými a ponižujícími věcmi, dokud nedostaneš něco málo zapláceno. Jako v těch japonských televizních soutěžích, ale bez vši té slávy.“

„Nechci to od tebe zadarmo. Zaplatí ti honorář.“

„Pchá. S čím potřebuje pomoci?“

Thomas se zamračil. „Myslí si, že se ho někdo snaží zabít. A já si myslím, že má pravdu.“

„Proč?“

„V jeho okolí došlo k několika podezřelým úmrtím.“

„Jako třeba?“

„Před dvěma dny poslal svoji řidičku, dívku jménem Stacy Willisová, s golfovými holemi do auta, protože si chtěl dát před obědem pár jamek. Willisová si otevřela kufr, a než se vrátila ode dve-

ří, ubodalo ji nějakých dvacet tisíc včel, které mezitím nalétaly do limuzíny.“

Přikývl jsem. „Hm. Co k tomu říct. Podezřelé.“

„Následující ráno jeho osobní asistentku, mladou ženu jménem Sheila Barksová, srazilo neovladatelné auto. Zemřela na místě.“

Stiskl jsem rty. „Tohle zase nevypadá tak nepravděpodobně.“

„Jenže se zrovna proháněla na vodních lyžích.“

Překvapeně jsem zamrkal. „Jak se to sakra stalo?“

„Prý most nad přehradou. Auto přeletělo zábradlí a přistálo přímo na ní.“

„Hm. Netušíš, kdo za tím je?“

„Nemám zdání. Myslíš, že je to kletba?“

„Jestli ano, tak byla pěkně zfušovaná. Ale zatraceně silná. Jsou to pořádně melodramatické okolnosti.“ Zkontroloval jsem štěňata. Sesypala se na hromádku z prachu a spala. To s natrženým uchem bylo úplně nahoře. Otevřelo oči a ospale, varovně na mě zavrčelo. Pak zase usnulo.

Thomas se ohlédl na truhlu. „Pěkný chlupáči. Co se jim přihodilo?“

„Jsou to hlídací psi z nějakého himalájského klášteřa. Někdo je tam ukradl a přivezl sem. Mniši si mě najali, abych je našel.“

„Copak v Tibetu nemají psí útulky?“

Pokrčil jsem rameny. „Věří, že tihle psi mají v krvi něco extra.“

„Třeba epilepsii?“

Zabručel jsem a vystrčil dlaň z okna jako křídlo. „Mniši věří, že v prapředkovi těch štěňat sídlil

božský duch. Nebeský hlídací duch. Superpes. Věří, že mají výjimečný rodokmen.“

„A mají?“

„Jak to mám vědět? Já jsem jen poslíček.“

„Jsi přece čaroděj, nebo ne?“

„Vesmír je veliký,“ opáčil jsem. „Nikdo ho nemůže znát celý.“

Thomas chvíli mlčel a Modrý brouk si to šuměl po silnici. „Hm, můžu se zeptat, co se ti to stalo s autem?“

Rozhlédl jsem se po vnitřku vozu. Už to nebyl standardní volkswagen. Potahy sedadel byly pryč, stejně jako vycpávka pod nimi. Také koberec a velké kusy přístrojové desky, původně dřevěné, zmizely. Zbýl tu nějaký vinyl, pár dalších plastů a díly z kovu. Ale všechno ostatní zmizelo.

Vlastnoručně jsem provedl pár oprav s pomocí vázacího drátu, laciného polstrování z tábornického oddělení Wal-Martu a spousty lepicí pásky. Dodal jsem tak vozu vskutku postmoderní vzhled. To znamená, že vypadal jako smontovaný z trosk po celosvětovém atomovém konfliktu.

Na druhou stranu byl vnitřek Brouka nesmírně čistý. A moje sklenice jsou vždycky z poloviny plné, tak jaképak copak.

„Plísňoví démoni.“

„Plísňoví démoni ti sežrali auto?“

„Tak nějak. Byli vyvoláni k rozkladu vnitřku auta a všechno organické použili ke stavbě svých těl.“

„To tys je vyvolal?“

„Ale kdepak. Byl to dárek od nezvaného hosta, který se tu objevil před pár měsíci.“

„Neslyšel jsem, že by se tohle léto něco dělo.“

„Mám taky svůj život, chlape. A můj život se neskládá jen z vhánění polobohů a národů do války a rozplétání záhady, ještě než mě zabije.“

Thomas povytáhl obočí. „Ale skládá se z plísňových démonů a zápalného opičího lejna?“

„Co ti mám vykládat...“

„Aha. Hele, Harry, můžu se tě na něco zeptat?“

„Proč ne.“

„Opravdu jsi zachránil svět? Jako poslední dva roky po sobě?“

Pokrčil jsem rameny. „Dá se říct.“

„Vykládá se, žeš porazil urozenou vílu a odvrátil válku mezi Zimou a Létem.“

„Hlavně jsem zachraňoval svůj vlastní zadek. Svět byl víceméně náhodou ve stejný čas na stejném místě.“

„Z toho budu mít noční můry. A co ti pekelníci vloni?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Chtěli rozšířit pěkně hnusný mor, ale dlouho by to stejně nevydrželo. Doufali, že z toho vzejde taková hezká apokalypsa. Sice věděli, že mají jen malou šanci, ale přesto to zkusili.“

„Něco jako loterie.“

„Jo, tak něco. Taková genocidií loterie.“

„A tys je zastavil.“

„Pomohl jsem s tím a přežil jsem. Ale mělo to smutný konec.“

„Jak to?“

„Nedostal jsem zapláceno. Víc mi vydělá hořlavé opičí lejno. A to není správné.“

Thomas se tiše zasmál a zavrtěl hlavou. „Tohle nechápu.“

„Co nechápeš?“

„Proč to děláš?“

„Co?“

Zabořil se do sedadla. „Proč si libuješ v roli osamělého bojovníka. Každou chvíli dostaneš někde nakládačku a to slídlství tě sotva uživí. Tvůj byt připomíná zatuchlou jeskyni. A žiješ tam sám. Nemáš ženskou, přátele a jezdíš v téhle šunce. Vedeš dost ubohý život.“

„Tohle si myslíš?“

„Nazývám věci pravými jmény.“

Zasmál jsem se. „A proč myslíš, že to dělám?“

Pokrčil rameny. „Napadá mě jen to, že si buď ukájíš hlubokou sadistickou sebenenávist, nebo jsi blázen. Udělám ti laskavost a vynechám nebetyčnou blbost.“

Stále jsem se usmíval. „Thomasi, ty mě vážně neznáš. Ani trochu.“

„Já myslím, že ano. Viděl jsem tě v úzkých.“

Pokrčil jsem rameny. „Jo? Ale kolikrát? Jednou dvakrát za rok? Obvykle jen tehdy, když se ze mě něco snaží vyrazit duchové.“

„No a?“

„Zbývající tři sta šedesát tři dny vedu trochu jiný život. Nevíš o mně všechno. Můj život, to není jen magické ničení a tvůrčí pyromanie v Chicagu a přilehlém okolí.“

„Ach, to je pravda. Slyšel jsem, žes byl před pár měsíci v exotické Oklahomě. Mělo to něco společného s tornády a Národní laboratoří pro výzkum bouří.“

„Dělal jsem tehdy laskavost Letní lady a chytal jsem zdivočelou bouřkovou sylfidu. Musel jsem to tam celé projezdit s lovci tornád. Měl bys vidět, jak se tvářili, kdy zjistili, že to tornádo naopak loví nás.“

„To se hezky poslouchá, Harry, jaká je pointa?“

„Pointa je taková, že z mého života znáš hrozně málo. Mám přátele.“

„Lovce příšer, vlkodlaky a mluvící lebku.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Je toho víc. Mám rád svůj byt. A když už jsme u toho, miluju svoje auto.“

„Ty máš rád tenhle... křáp?“

„Možná na to nevypadá, ale má všechno, co má mít, chlapče.“

Thomas se nahrbil a nasadil nevěříčný výraz. „Nutíš mě, abych začal vážně uvažovat o nebe-tyčné blbosti.“

Pokrčil jsem rameny. „Já a Modrý brouk jsme nejlepší. Na čtyři válce, ale pořád nejlepší.“

„A co Susan?“ zeptal se s pokerovou tváří.

Rád bych uměl nasadit takový kamenný obličej, když dostanu vztek, ale moc mi to nejde. „Co je s ní?“

„Měls ji rád. Patřila do tvého života. Byla do tebe blázen. Brousili si na ni zuby snad všichni ne-rádi a málem umřela. Jak se ti s tím žije?“

Začínal jsem mít vztek, ale přepadl mě nečekaný záchvěv porozumění a můj hněv se vypařil dřív, než se stačil ztuhnout. Sledoval jsem Thomasův profil v červeném světle semaforu. Snažil se tvářit nezúčastněně, jako kdyby se ho nemohlo nic dotknout. Což znamenalo, že ho něco žere. Na někoho myslel. Moc dobře jsem věděl, kdo to je.

„Jak se vede Justine?“

Jeho výraz ztvrdl ještě víc. „To není důležité.“

„No dobře, ale jak se jí vede?“

„Jsem upír, Harry.“ Řekl to chladným tónem, ale hlas se mu trochu chvěl. „Je to moje pří...“ U posledního slova zaváhal a pokusil se je zakrýt hlubokým odkašláním. „Je to moje milenka. Potrava. Takhle se jí vede.“

„Mám ji rád, však víš. Od té doby, co mě vydíráním přinutila pomoci ti s Biančinou maškarádou. To chce pevné nervy.“

„Jo. To ona má.“

„Jak dlouho už s ní chodíš?“

„Čtyři roky. Skoro pět.“

„Žádná jiná nebyla?“

„Ne.“

„Burger King.“

Thomas překvapeně zamrkal. „Cože?“

„Rád tam jím. Ale i kdybych si to mohl dovolit, nejedl bych tam denně celých pět let.“

„A co tím chceš říct?“

„Chci říct, že je jasné, že Justine pro tebe není jenom potrava, Thomasi.“

Na okamžik se ke mně otočil. Měl netečný výraz a jeho nelidské oči byly prázdné. „Je. Musí být.“

„Čím to je, že ti nevěřím?“

Thomas se na mě upřeně zadíval a z očí mu čísel nepřijemný chlad. „Změňme téma. Okamžitě.“

Řekl jsem si, že na něho nebudu tlačit. Moc se snažil nic neprozradit, takže jsem věděl, že je v průšvih. Ale když o tom nechce mluvit, nemůžu ho nutit.

Sakra, a ani jsem nechtěl. Thomas byl takový otravný brouk Pytlík a měl tu pěknou vlastnost, že by mu každý už po krátké známosti nejraději zakroutil krkem. Pokud už mám s někým tolik společného, nemůžu si pomoci a musím ho mít aspoň maličko rád. Nic se nestane, když ho nechám trochu vydechnout.

Na druhou stranu jsem snadno zapomínal, co je zač, a to jsem si nemohl dovolit. Thomas byl upír Bílého dvora. Tihle upíři nepijí krev. Živí se emocemi a pocity. Jejich prostřednictvím sají z obětí životní sílu. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, docházelo k tomu obvykle při milování a říkalo se, že dovedou svést i světce. Jednou jsem Thomase viděl, když se začal sytit. Jeho nelidská část ho tehdy naprosto ovládla. Byl chladným, krásným, mramorově bílým ztělesněním hladu. Mám na to hodně nepřijemnou vzpomínku.

Bílí nebyli tak fyzicky impozantní ani přísně organizovaní jako upíři Rudého dvora a nedisponovali hrubou, děsivou silou upírů Černého dvora, ale na druhou stranu neměli obvyklé upíří slabiny. Slu-

neční světlo nedělalo Thomasovi problémy, a jak jsem si všiml, s kříži a jinými symboly víry si také nelámá hlavu. Bílí sice byli méně nelidští než upíři ostatních dvorů, ale nedali se považovat za méně nebezpečné. Musím říct, že pro mě znamenali svým způsobem větší hrozbu. Vím co dělat, když na mě vyskočí nějaký uslintaný pekelník. Ale snadno ztratím obezřetnost před někým, kdo je skoro člověk.

Když už je to takhle, říkal jsem si v duchu, vezmu tu práci, jako kdyby Thomas byl kterýkoli jiný klient. Možná to nebyla ta nejchytřejší věc v mém životě. Mám sklon dělat smrtonosná rozhodnutí.

Mlčel. V autě začínalo být nepříjemně chladno. Vytáhl jsem okénko a uzavřel tak proud časně podzimního vzduchu.

„Tak. Pomůžeš mi?“

Povzdechl jsem si. „Ani bych s tebou neměl být v jednom autě. Už tak mám s Bílou radou problémů až nad hlavu.“

„To mě podrž, tvoji vlastní lidi tě nemají rádi.“

„Tak to chodí. Jak se jmenuje?“

„Arturo Genosa. Filmový producent, zakládá vlastní společnost.“

„Je aspoň v obraze?“

„Svým způsobem. Je normální, ale hrozně pověřčivý.“

„Proč jsi mu doporučil zrovna mě?“

„Potřebuje právě tvoji pomoc, Harry. Když mu nepomůžeš ty, nedožije podle mě konce týdne.“

Zamračil jsem se na něho. „Entropická kletba je pěkná mrcha, když je provedená dokonale, ale

ještě víc paseky nadělá, když je odfláknutá. Při jejím odvracení budu vždycky riskovat krk.“

„Totéž jsem dělal já pro tebe.“

Na okamžik jsem se nad tím zamyslel. „Jo. Máš pravdu.“

„A ani jsem za to nechtěl peníze.“

„Tak dobře. Promluvím s ním. Bez záruky. Ale jestli to přece jenom vezmu, zaplatíš mi ještě navrch k tomu, co vyplázne tenhle tvůj Arturo.“

„Tak takhle ty oplácíš laskavosti.“

Pokrčil jsem rameny. „Klidně si můžeš vystoupit.“

Potřásl hlavou. „No dobře. Dostaneš dvojnásobek.“

„Ne. Já nechci peníze.“

Povyτάhl obočí a zadíval se na mě přes obroučky těch módních zelených brýlí.

„Chci vědět, proč jsi mi pomáhal. Jestli ten případ vezmu, vysypeš to pěkně na rovinu.“

„Nevěřil bys mi.“

„Taková je dohoda. Ber, nebo nech být.“

Thomas se mračil a několik minut jsme jeli mlčky. „Tak dobře,“ řekl nakonec. „Domluveno.“

„Domluveno. Ruku na to.“

Potřásli jsme si. Měl strašně studené prsty.

Kapitola druhá

Dojeli jsme na letiště O'Hare. S bratrem Wangem jsem se sešel v kapli v mezinárodní hale. Byl to drobný, šlachovitý Asiat ve volném hávu barvy zapadajícího slunce. Kvůli jeho lesklé pleši jsem nedokázal dobře odhadnout věk, ale obličej měl plný vrásek jako někdo, kdo se hodně často směje.

„Pane Dresdene,“ řekl a rozzářil se, když jsem vešel s truhlou plnou spících štěňat. „Tak jste nám ty psíkové naše přines!“

Angličtina bratra Wanga byla horší než moje latina a to už bylo co říct, ale řeč jeho těla byla naprosto jednoznačná. Opětoval jsem úsměv a s lehkou úklonou mu podal truhlu. „Bylo mi potěšením.“

Wang ode mě vzal truhlu, opatrně ji položil a zlehka se začal probírat jejím obsahem. Zatímco jsem čekal, rozhlížel jsem se po nevelké kapli. Byla to prostá místnost, tiché místo určené k meditaci, aby zde ti, kteří v něco věřili, mohli v klidu vyznat svoji víru. Původní běžový koberec nahradila správa letiště modrým. Stěny byly čerstvě vymalované. V přední části stála nová kazatelna a půl tuctu nových, polstrovaných lavic.

Řekl bych, že tolik krve zanechá nesmazatelné skvrny bez ohledu na to, jaké množství čisticího prostředku použijete.

Postavil jsem se na místo, kde ten šlechetný stařec položil svůj život za můj. Cítil jsem smutek, ale ne hořkost. Kdybychom tím museli projít znovu, on i já bychom se rozhodovali stejně. Jen jsem litoval, že jsem ho neznal déle. Ne každý vás něco naučí o víře, aniž by o ní řekl jediné slovo.

Bratru Wangovi se nelíbil bílý poprašek na štěňatech. Tázavě zdvihl ušpiněnou ruku.

„No jo,“ řekl jsem.

„Ach,“ přikývl Wang. „No jo. Dobře, no jo,“ opáčil a zamračil se na truhlu.

„Něco není v pořádku?“

„Ten všichni psíkové ve škatule?“

Pokrčil jsem rameny. „Vzal jsem všechny, kteří byli v budově. Možná některé odvezli.“

„Dobře,“ opáčil bratr Wang. „Málo líp než nic.“ Napřímil se a podal mi ruku. „Moc díky od moji bratřích.“

Potřásl jsem mu rukou. „Rádo se stalo.“

„Letadlo už nazpátečky lítovat.“ Wang sáhl do záhybů oděvu a vytáhl obálku. Podal mi ji, znovu se poklonil, vzal truhlu se štěňaty a vyplul z kaple.

Přepočítal jsem si obnos, což hodně vypovídá o mé míře cynismu. Byly to těžce vydělané peníze. Napřed jsem musel zjistit, který čaroděj štěňata ukradl, vystopovat ho a slídit kolem, dokud jsem nezjistil, kdy chodí na večeri. Zabralo mi to skoro týden šestnáctihodinových směn, než jsem našel tajnou místnost, kde je držel. Také po mně chtěli, abych je přinesl, proto jsem musel zjistit, jaký druh démonů je hlídá, a vymyslet kouzlo,

které by je zneškodnilo, aniž by například zapáliko celou budovu. No jo.

Sečteno podtrženo, můj honorář představoval pár pěkných štůsků stodolarovek. Pátrání jsem věnoval spoustu hodin a navíc jsem dělal poslíčka. Kdybych čekal hořící lejna, řekl bych si o víc. Některá práce vyžaduje přesčasy.

Vrátil jsem se k autu. Thomas seděl na kapotě. Neobtěžoval se zajet s Broukem na parkoviště, ale prostě ho postavil na chodník. Hlídkující policistka mu to zřejmě přišla rozmluvit, ale byla to docela přitažlivá žena a Thomas byl Thomas. Sundal jí čepici a furiantsky si ji nasadil na hlavu. Když jsem přicházel, policistka se smála a vypadala hodně uvolněně.

„Hej,“ houkl jsem. „Jedeme. Máme práci.“

„Stokrát běda,“ řekl, sundal si čepici a s úklonou ji policistce vrátil. „Pokud bys mě ovšem nechtěla zatknout, Elizabeth...“

„Myslím, že tentokrát ne.“

„Zatracená smůla.“

Usmála se na něho a na mě se naopak zamračila. „Nejste vy Harry Dresden?“

„Jo.“

Policistka pokývla a nasadila si čepici. „Myslela jsem si to. Poručík Murphyová říká, že jste fajn chlap.“

„Díky.“

„To nebyl kompliment. Spousta lidí Murphyovou nesnáší.“

„Téměř se červenám, když slyším tolik lichotek.“

Policistka nakrčila nos. „Co to tady smrdí?“

„Spálené opičí lejno,“ řekl jsem s kamennou tváří.

Chvilku si mě pronikavě měřila, jestli si z ní ne-
utahuju, ale pak jen obrátila oči v sloup a odešla.
Thomas sklouzl z kapoty a hodil mi klíčky od
auta. Chytil jsem je a sedl si za volant.

„Kde se s tím chlapíkem můžu sejít?“ zeptal
jsem se Thomase, když také nasedl.

„Dneska večer pořádá večírek pro filmový štáb
v apartmá na Gold Coast. Pití, dýdžej, občerstve-
ní a tak.“

„Občerstvení. Jasně.“

„Jen mi slib, že si nenacpeš kapsy oříšky a ko-
láčky.“ Thomas mi popsals cestu k nóbl domu pár
kilometrů severně od čtvrti Loop a já se rozjel. Ce-
lou cestu pak mlčel.

„Tady doprava,“ řekl nakonec a zároveň mi po-
dal bílou obálku. „Tohle dáš ochrance.“

Zajel jsem, kam mi Thomas ukázal, a vyklonil
jsem se z auta, abych obálku podal strážnému
v malé budce u vjezdu na parkoviště.

Přímo zpod mého sedadla se ozvalo bublavé,
kňučivé zavrčení. Trhl jsem sebou.

„Co to sakra bylo?“ řekl Thomas.

Zastavil jsem u budky. Rozprostřel jsem své
magické smysly kolem zdroje neustávajícího vr-
čení. „Sakra, myslím, že to bude jedno z těch...“

Moje smysly zaplavilo něco jako mastný chlad,
až se mi zvedl žaludek. Zároveň jsem ucítil pří-
zračný pach márnice, pach zaschlé krve a hnijící-

ho masa. Ztuhl jsem a podíval se na příčinu těch nepřijemných vjemů.

Z postavy, kterou jsem považoval za strážného, se vyklubal upír Černého dvora.

Býval to mladý muž. Byl mi povědomý, ale v tomhle stadiu rozkladu měl obličej natolik vychrtlý, že jsem si nebyl jistý. Nebyl nijak vysoký. Smrt ho změnila na vysušenou karikaturu člověka. Oči měl potažené bílým, hlenovitým povlakem a ze rtů rozežraných hnilobou mu visely kousky masa a lepily se na zažloutlé zuby. Vlasy mu z hlavy trčely jako suchá tráva a prorůstaly mechem nebo snad plísní.

Chňapl po mně s nelidskou rychlostí, ale mé čarodějnické smysly mě varovaly. Včas jsem uhnul, když mi hrábl po zápěstí. Špičkou prstů ale zachytil okraj rukávu mého koženého kabátu. Trhl jsem rukou zpět, ale upír měl v konečcích prstů tolik síly jako já od pasu nahoru. Musel jsem pořádně škubnout a zabrat, abych se mu vytrhl. Začal jsem se dávit a vykřikl jsem. Hlas jsem měl děsem o dvě oktávy vyšší.

Upír se prosmýkl oknem budky jako kluzký had. Blesklo mi hlavou, že jestli se dostane do vozu, budou moje orgány vybírat z hromady kovového šrotu a náhradních dílů.

A já neměl dost síly, abych tomu zabránil.

Kapitola třetí

Thomasovy smysly byly za těmi mými rozhodně pozadu, protože teprve když byl upír po ramena uvnitř, vyhekl: „Sakra!“

Praštil jsem upíra levým loktem do obličeje. Nemohl jsem mu tím nijak ublížit, ale chtěl jsem získat pár vteřin. Srazil jsem mu hlavu stranou a druhou rukou jsem sáhl do krabice mezi sedadly, hned vedle řadicí páky. Vytáhl jsem odtamtud zbraň, která by mě mohla zachránit před roztrháním na cucky. Upír se po mně sápal a zatínal do mě kostnaté prsty. Nebýt kouzel, kterými jsem opředl svůj kabát, vrazil by mi ruku do hrudi a vyrval srdce. Ale silná, kouzly fortifikovaná kůže pár vteřin vydržela a já získal čas na protiútok.

Upíři Černého dvora existují, kam sahá paměť lidstva. Mají spousty fajnových upířích schopností, přesně jak to stojí ve Stokerově knize. Mají také slabiny – česnek, symboly víry, sluneční světlo, tekoucí vodu, oheň, stěti. Bram Stoker ve své knize přehledně vysvětlil, jak je zabíjet, takže Černí byli počátkem dvacátého století téměř vyhubeni. Přežili jen ti nejinteligentnější, nejrychlejší a nejbezohlednější, se staletými zkušenostmi v otázkách života a smrti. Především smrti.

Ale i přes ty staleté zkušenosti pochybuji, že některý z nich dostal balónkem s vodou.

Přesněji balónkem se svěcenou vodou.

Mám v autě tři takové, v krabici pěkně na dosah. Popadl jsem jeden a vší silou jím praštil upíra do obličeje. Balónek praskl a svěcená voda se mu rozstříkla po hlavě. V místech, kde upíra zasáhla, vytryskl záblesk stříbrného světla a mrtvá tkáň vzplála chladným, magnéziovým plamenem.

Upír vyrazil bolestný skřek a zkroutil se. Začal kolem sebe tlouct jako špatně zašlápnutý šváb. Jednou rukou zasáhl volant a kov se se skřípěním prohnul.

„Thomasi! Pomoz mi!“

Už na tom pracoval. Rozepnul si pás, pokrčil kolena a otočil se doleva. Zařval a oběma nohama kopl upíra rovnou do obličeje. Thomas se silou nemohl měřit s upíry Černého dvora, ale pořád byl velice silný. Kopnutí upíra vyrazilo z auta a prohnalo dřevěnou strážní budkou venku.

Kňouravé vrčení se změnilo v zuřivé, vysoké štěkání. Upír se mátožně sbíral. Snažil se zvednout ze země a třeštil oči potažené bílou mázdrou. Viděl jsem, co stačila svěcená voda napáchat. Upírovi chyběla snad čtvrtina hlavy, od levého ucha až ke koutku úst. Okraje popálenin od svěcené vody tlumeně zlatě žhnuly.

Vzal jsem další balónek a napřáhl ruku.

Upír syčivě zavřeštl vztekem a hrůzou. Pak se otočil, a aniž by zpomalil, proběhl zadní stěnou budky, která ještě stála. Utekl na ulici.

„Prchá,“ řekl Thomas a začal se soukat z auta.

„Nikam nechod'. Je to léčka.“

Thomas zaváhal. „Jak to víš?“

„Poznal jsem ho. Byl na té Biančině maškarádě. Jenže tehdy byl naživu.“

Thomas ještě víc zbledl. „Jeden z těch, které ta mrcha z Černého dvora proměnila? Ta, co byla převlečená za Hamletova cvokaře?“

„Jo. Jmenuje se Mavra.“

„Zatraceně, máš pravdu. Je to léčka. Teď nás zřejmě odněkud pozoruje a čeká, až se rozeběhneme do tmavé uličky.“

Zkusil jsem volant. Šel trochu ztuha, ale jinak byl celkem v pořádku. Třikrát sláva udatnému Modrému broukovi! Našel jsem volné místo a zaparkoval. Štěně přestalo štěkat a začalo pro změnu zuřivě vrčet. „Mavra by nepotřebovala temnou uličku. Má úžasný talent na skrývání. Mohla by klidně sedět na kapotě, a my bychom ji neviděli.“

Thomas si olízl rty a nespouštěl oči z parkoviště. „Myslíš, že je ve městě kvůli tobě?“

„Určitě. Oklamal jsem ji, aby nemohla zničit meč Amoracchius. A byla spojenkyní Biancy až do její smrti. Navíc jsme ve válce. Udivuje mě, že se neobjevila už dřív.“

„Ježíšku na křížku. Vyděsila mě k smrti.“

„Mě taky.“ Sehnul jsem se a hmátl pod sedadlo. Nahmatal jsem chlupatý ocásek, sevřel ho a co nejopatrněji jsem štěně vytáhl ven. Byl to ten šílený prcek s natrženým uchem. Vůbec jsem ho nezajímal, jen vrčel a zuřivě cukal hlavou dopředu a dozadu. „Štěstí, že tu máme černého pasažéra. Jinak by nás ten upír dostal oba.“

„Co to má v hubě?“

Štěně otevřelo tlamičku a na podlahu něco spadlo.

„Uf,“ hlesl jsem. „To je ucho toho upíra. Svěcená voda mu ho úplně odpálila.“

Thomas pohlédl na ucho a lehce zezelenal. „Hýbe se to.“

Štěně zavrčelo a začalo packou honit cukající se shnilé ucho. Opatrně jsem ucho sebral a vyhodil je ven. Šedočerné štěně tohle řešení zjevně uspokojilo. Posadilo se a roztáhlo tlamičku do psího úsměvu.

„Skvělé reflexy, Harry. Opravdu nádhera. Rychlejší než moje. Jak jsi to sakra dokázal?“

„Nedokázal. Snažil jsem se najít tohohle malého otravu, když začal vrčet. Ucítil jsem upíra několik vteřin před tím, než po mně skočil.“

„Nevěřím. Ty mi vyprávěj něco o klice.“

„Jo. Tohle jsem zažil prvně.“

Štěně se najednou otočilo směrem, kterým upír uprchl, a znovu začalo vrčet.

Thomas ztuhl. „Hele, Harry, víš co?“

„Co?“

„Asi bychom měli jít dovnitř.“

Sebral jsem štěně, propátral zrakem tmou, ale nic jsem neviděl. „Raději být opatrný, než si nechat pustit žilou. Jdeme.“

Kapitola čtvrtá

Vešli jsme s Thomasem do budovy. Strážný, který měl být v budce u parkoviště, popíjel kafe s chlapíkem na recepci. Vyjeli jsme výtahem do nejvyššího patra. Na chodbě byly jen dvoje dveře a Thomas zaklepal na ty blíž k nám. Čekali jsme. Za dveřmi duněla hudba. Neposkvrněný koberec byl vyčištěný něčím, co vonělo jako hledík. Thomas musel ještě dvakrát zaklepat, než se dveře konečně otevřely.

Stála v nich půvabná čtyřicátnice. Mohla měřit necelých sto sedmdesát centimetrů a drdol z tmavě hnědých vlasů jistily jídelní hůlky. V jedné ruce držela hromadu použitých papírových tácků, ve druhé prázdné plastové kelímky. Smaragdové úpletové šaty po kolena odhalovaly křivky sexbomby padesátých let dvacátého století.

Okamžitě se rozzářila. „Thomasi, moc ráda tě tu vidím. Justine říkala, že se tady zastavíš.“

Thomas vešel dovnitř se svým obvyklým zářivým úsměvem a políbil ji na obě tváře. „Vypadáš úžasně, Madge. Co tady děláš?“

„Tohle je můj byt,“ opáčila Madge suše.

Thomas se zasmál. „Děláš si legraci?“

„Ten blázen mě přemluvil, abych investovala do jeho společnosti. Chci mít jistotu, že ty prachy nevyhodí oknem. Hlídám si ho.“

„Aha.“

„Přiměl tě konečně, aby sis zahrál?“

Thomas si přitiskl dlaň na prsa v teatrálním gestu: „Nezkažený chlapec jako já? Už při pouhém pomyšlení se červenám.“

Madge se rošťácky zasmála a lehce mu položila dlaň na biceps. Buď se s Thomasem ráda bavila, nebo bylo na chodbě chladněji, než jsem si myslel. „Koho to máš s sebou?“

„Představím vás. Madge Shellyová a tohle je Harry Dresden. Chce s Arturem probrat nějaké obchodní záležitosti. Harry je můj přítel.“

„Takhle bych to snad ani nenazýval.“ Usmál jsem se a podal jsem jí ruku.

Chvilku zápasila s tácky a kelímky a pak se rozesmála. „Budeme to muset odložit. Vy jste herec?“

„Být, či nebýt? Strč prst skrz krk,“ zadeklamoval jsem.

Usmála se a pokývla na štěně, které si hovělo v ohbí mé levé paže. „A co je tohle za kamaráda?“

„To bezejmenný pes. Jako Clint Eastwood, ale chlupatější.“

Rozesmála se a řekla Thomasovi: „Teď už vím, proč je to tvůj přítel.“

„Je docela zábavný,“ souhlasil Thomas.

„Ale už má po večerce,“ poznamenal jsem. „Nechci být nezdořilý, ale měl bych si s Arturem promluvit dřív, než usnu vestoje.“

„Chápu,“ odpověděla Madge. „V obýváku je příliš hlučno, vezmu vás oba do pracovny a Artura vám tam přivedu.“

„Je tady Justine?“ zeptal se Thomas s lehkým napětím v hlase. Madge ho podle mě ani nepostřehla.

„Někde tady bude,“ opáčila neurčitě. „Řeknu jí, žes přišel.“

„Díky.“

Následovali jsme Madge dovnitř apartmá. Obývací pokoj byl zšeřelý, ale rozeznal jsem asi dvacet lidí. Muži, ženy, někteří tančili, jiní postávali, pili, smáli se. Jako na většině večírků. Ve vzduchu ležela clona kouře a jen část z něho pocházela od tabáku. Světla blikala a měnila barvu v rytmu hudby.

Cestou jsem po očku sledoval Thomase. V jeho chování nastala nepatrná změna, kterou jsem sice vycítil, ale nedokázal pojmenovat. Nepohyboval se rychleji, ale jeho krok byl plynulejší. Rozhlížel se zpod přivřených víček a postupně přitahoval pohledy všech žen, které míjel.

Já jsem takové pohledy nepřitahoval ani se spícím štěnětem v náruči. Nejsem žádný Quasimodo, ale když Thomas kráčí místností jako dravý anděl, je těžké s ním soupeřit.

Madge nás zavedla do menší místnosti s knihovnami a stolem s počítačem. „Posadte se a já ho najdu.“

„Děkuji,“ opáčil jsem a usadil jsem se do křesla za stolem. Než odešla, spočinula na chvíli pohledem na Thomasovi. Ten se posadil na roh stolu a tvářil se zadumaně. „Vypadáš, jako bys přemýšlel,“ řekl jsem. „To znamená, že se něco děje.“

„Mám hlad. A přemýšlím. Madge je první Arturova bývalá.“

„A pořádá pro něho večírek?“

„Jo. Nenapadlo by mě, že ho má tak ráda.“

„Co myslela tím investováním?“

Thomas pokrčil rameny. „Arturo se trhl od většího studia na západním pobřeží, aby založil svoje vlastní. Madge je velice praktická. Patří k těm lidem, kteří dokáží někým opovrhovat, ale přesto si udrží profesionální odstup a pracují s ním. Oceňuje schopnosti. Když si myslí, že jí to přinese zisk, je jí jedno, že nemá ráda majitele. Vůbec by nebylo proti jejím zásadám investovat peníze do nové Arturovy firmy.“

„O jaké sumě mluvíme?“

„Nevím jistě. Sedm cifer, možná víc. Řeknu někomu, ať to zjistí.“

Hvízdl jsem. „To je spousta peněz.“

„Zřejmě ano.“ Thomas byl natolik bohatý, že absolutně neměl představu o hodnotě dolaru.

Chtěl jsem mu položit ještě pár otázek, ale otevřely se dveře a dovnitř vešel vysoký, urostlý padesátník v černých kalhotách a šedé hedvábné košili s rukávy vyhrnutými nad lokty. Výrazný obličej s krátkou černou bradkou lemovala stříbrná hříva. Byl opálený jako veslař, měl veliké, inteligentní černé oči a kolem nich drobné vrásky od smíchu.

„Tommy!“ zaburácel a namířil si to k Thomasovi. „Doufal jsem, že tě tu dneska potkám.“ Měl nepochybně řecký přízvuk. Položil Thomasovi

ruce na ramena a políbil ho na obě tváře. „Vypadáš dobře, Tommy, opravdu dobře. Budeš se mnou dělat, co?“

„Nejsem fotogenický,“ opáčil Thomas. „Ale taky tě rád vidím. Představím vás. Arturo Genosa, tohle je Harry Dresden, ten člověk, o kterém jsem ti říkal.“

Arturo si mě změřil od hlavy k patě. „Pěkněj čahoun, co?“

„Jedl jsem hodně vloček.“

„No ukaž se,“ řekl Arturo a podrblal štěně za uchem. Zívlo, olízlo Arturovi ruku a pokračovalo ve spánku. „To je váš pes?“

„Dočasně. Našel jsem ho klientovi.“

Arturo přikývl a nasadil vypočítavý výraz. „Víte, co je to striga, pane Dresdene?“

„Italská lidová čarodějnice. Věštby, nápoje lásky, požehnání plodnosti a ochrana. Ovládají také pěkně škodolibé kletby. Ta technika se jmenuje malocchio. Oko zla.“

Překvapeně zvedl obočí. „Vypadá to, že o tom něco málo tušíte.“

„Dost na to, aby mě to dostalo do potíží.“

„Věříte, že funguje?“

„Oko zla?“

„Ano.“

„Už jsem viděl podivnější věci.“

Arturo přikývl. „Řekl vám Tommy, co potřebuju?“

„Řekl mi, že se bojíte kletby. Prý zemřelo několik lidí z vašeho okolí.“

Jeho sebejistým výrazem na okamžik probleskl smutek. „Ano. Dvě ženy. Obě to byly dobré duše.“

„Hmm... hmm. Předpokládejme, že je v tom kletba. Proč si myslíte, že je namířena na vás?“

„Nic jiného ty dvě nespojovalo. Pokud vím, byl jsem to jediné, co měly společné.“ Otevřel zásuvku stolu a vyndal několik velkých obálek. „To jsou hlášení. Podrobnosti o jejich úmrtích. Tommy říkal, že by se vám to mohlo hodit.“

„Možná. Proč by vás měl někdo proklínat?“

„Kvůli studiu. Někdo chce zabránit rozjezdu mé firmy. Zničit ji ještě před prvním záběrem.“

„A co chcete ode mě?“

„Ochranu. Chci, abyste můj štáb chránil během natáčení. Nikomu dalšímu se nesmí nic stát.“

Zamračil jsem se. „To může být dost obtížné. Víte, kdo by chtěl zastavit produkci?“

Arturo se ušklíbl a přešel pokojem k baru. Otevřel jej a vzal už otevřenou láhev vína. Zuby vytáhl zátku a lokl si. „Kdybych to věděl, nemusel bych si najímat detektiva.“

Pokrčil jsem rameny. „Jsem čaroděj, ne věstec. Nic vás nenapadá? Kdokoli, kdo by vás chtěl vidět na dně?“

„Lucille,“ řekl Thomas.

Arturo po něm střelil nevlídným pohledem.

„Kdo je Lucille?“ zeptal jsem se.

„Moje druhá bývalá,“ odpověděl Arturo. „Lucille Delarossa. Ale ta v tom prsty nemá.“

„Jak to můžete vědět?“

„Určitě ne. Jsem si jistý.“

„Proč?“

Potrásl hlavou a zadíval se do hrdla láhve. „Lucille... no. Řekněme, že jsem si ji nevzal kvůli tomu, co má v hlavě.“

„Na nepřátelství není třeba příliš inteligence,“ poznamenal jsem, přestože jsem si vážně nemohl vzpomenout, kdy naposledy nějaký hlupák dal dohromady opravdu účinnou magii. „A co někdo jiný? Nějaká další bývalá?“

Arturo mávl rukou. „Tricia by se nepokusila přerušit natáčení.“

„Proč?“

„Má hlavní roli.“

Thomas zachrčel, jako kdyby se dusil. „Proboha, Arturo.“

Muž se stříbrnou hřívou se ušklíbl. „Nebylo vyhnutí. Dostala dlouhodobý kontrakt. Kdybych ji neobsadil, roznesla by mě u soudu na kopytech.“

„Existuje nějaká čtvrtá bývalá?“ zeptal jsem se. „Stačím sledovat tři, ale při čtyřech bych si už musel dělat poznámky.“

„Zatím ne,“ zabručel Arturo. „Žiju sám. Doteď jsou tři.“

„Takže máme aspoň něco. Podívejte, pokud ten, kdo proti vám používá kletbu, neprovede něco přímo přede mnou, nemůžu nic moc udělat. Takovým kouzlům, jako je oko zla, říkáme entropické kletby. Je skoro nemožné vysledovat jejich zdroj.“

„Moji lidé musejí být chráněni před malocchiem. Zařídíte to?“

„Když budu na místě, tak ano.“

„Co to bude stát?“

„Pěťasedmdesát na hodinu plus výdaje. A tisícovka záloha.“

Arturo nezaváhal. „Domluveno. Natáčení začíná ráno v devět.“

„Budu muset být někde poblíž. Pokud možno na dohled. A čím míň o tom ostatní budou vědět, tím líp.“

„Harry má pravdu,“ souhlasil Thomas. „Bude potřebovat nějaké krytí. Jestli bude jen tak všem na očích, lumpové si prostě počkají, až si třeba odskočí.“

Arturo přikývl. „Může mi dělat asistenta.“

„Asistenta?“ zeptal jsem se.

„Asistenta u mikrofonu,“ vysvětlil Thomas.

„To není dobrý nápad. Moje magie nejde moc dohromady s elektronikou a podobnými věcmi.“

Arturo se rozmrzele ušklíbl. „Dobře. Tak asistent produkce.“ V kalhotách mu něco zabzučelo. Sáhł do kapsy a vytáhl mobil. Pokynul mi, abych chvílku počkal, přešel na druhou stranu místnosti a s někým tiše mluvil.

„Asistent produkce? Co to obnáší?“

„Poskok,“ opáčil Thomas. „Děvče pro všechno.“ Vstal. Byl jako na trní.

Ozvalo se zaklepání na dveře a vzápětí vstoupila dívka, které by zřejmě ještě nikde nenalili. Měla černé vlasy, černé oči a byla lehce nadprůměrně vysoká. Na sobě měla bílý svetřík a krátkou černou sukni, která odhalovala prakticky celé

nohy. Dokonce i v porovnání s těmi krásnými lidmi ve vedlejší místnosti byla mimořádná. Možná jsem ale byl jen trochu předpojatý, protože když jsem ji viděl naposledy, byl jejím jediným oblečným červený dětský luk.

„Justine,“ řekl Thomas se stejnou úlevou, s jako kdysi dávno volávali námořníci: „Země na obzoru!“ Přistoupil k dívce, přitáhl si ji k sobě a políbil ji.

Justine zrudla a tichounce se zasmála, dřív než se její rty dotkly jeho. Líbali se, jako kdyby na světě neexistovalo nic jiného.

Štěně v mé náruči se zachvělo. Podíval jsem se na ně. Upřeně sledovalo Thomase a jeho chlupatým hrudníčkem otřásalo neslyšitelné, nesouhlasné vrčení.

Ve skutečnosti se nelíbali nijak dlouho, ale když se od ní Thomas konečně odtrhl, byla rudá a viděl jsem, jak jí pulsuje žíla na krku. Celá zčervenala a její výraz rozhodně nebyl výrazem zdrženlivosti. Kdybych stál jen o něco blíž, spálil by mě žár jejích očí na popel a na okamžik jsem byl přesvědčen, že přímo přede mnou strhne Thomase na koberec.

Ale Thomas ji otočil zády k sobě a znovu ji na sebe přitiskl. Ještě víc zbledl a jeho oči získaly světlejší odstín šedi. Na chvíli jí položil tvář do vlasů a pak řekl: „Harryho už znáš.“

Justine si mě zpod ztěžklých víček změřila smyslým pohledem „Dobrý den, pane Dresdene.“ Nadechla se nosem a bylo vidět, že má co dělat,

aby zůstala v klidu. „Jsi studený,“ řekla Thomasovi. „Co se stalo?“

„Nic,“ odpověděl lehkým tónem.

Justine naklonila hlavu a udělala malý krůček dopředu. Thomas zamžikal, ale nepokusil se ji zadržet. „Kdepak,“ řekla a položila mu prsty na tvář. „Mrzneš.“

„Nedělej si s tím hlavu,“ odpověděl Thomas.

Podíval jsem se na Artura, stále mluvil polohlasem do telefonu. „Černý dvůr. Myslím, že nějaký ranař od Mavry.“

Justine vytřeštila oči. „Proboha. Stalo se někomu něco?“

„Jenom upírovi.“ Pohrozil jsem štěněti prstem, že má být zticha. „Štěně ho ucítilo.“

Justine se ohlédla. „Thomasi, říkal jsi mi, že s Mavrou si už nemusíš dělat starosti.“

„Za prvé nevíme jistě, že to byla Mavra,“ odvětil Thomas. Přes její hlavu po mně střelil pohledem, který jasně říkal, že mám mlčet. „A za druhé šli po Dresdenovi. Je tady na moje pozvání, tak jsem mu trochu pomohl.“

„Botou do hlavy,“ přisvědčil jsem. „Zahnal ho.“

„Proboha. Jsem ráda, že jste v pořádku, pane Dresdeně, ale tohle se nemělo stát. Thomasi, my bychom ani neměli být ve městě. Jestli ne...“

Thomas vzal Justine za bradu a zvedl jí hlavu tak, aby se mu dívala do očí.

Zachvěla se a pootevřela ústa. Zorničky se jí rozšířily tak, že její oči prakticky ztratily barvu. Lehce se jí podlomila kolena.

„Uvolni se,“ řekl Thomas. „O všechno se postarám.“

Svraštila obočí a vykoktala: „Ale... já nechci, aby... se ti něco stalo.“

Thomasovi se zablesklo v očích. Pomalu zvedl skoro bílou ruku a prstem se dotkl pulsující tepny na jejím krku. Pak širokou spirálou postupoval dolů a skončil těsně pod klíční kostí. Znovu se zachvěla a upřela pohled do prázdna. Veškeré myšlenky se jí vypařily z hlavy, jen se lehce kolébala a mezi rychlými nádechy tiše vzdychala.

A líbilo se jí to. Podle všeho ani neměla na vybranou.

Štěně tiše vrčelo a mně z toho po kůži běhalo mravenčení. Dostal jsem vztek.

„Přestaň. Vypadni jí z hlavy.“

„To není tvoje věc,“ odpověděl Thomas.

„Ale je. Přestaň s tím kouzlem. Okamžitě. Jinak si budeme muset promluvit.“

Thomas přesunul pohled na mě. Chladně a vztekle se mu zablesklo v očích a jednu ruku sevřel v pěst. Pak oči zavřel a zavrtěl hlavou.

„Čím míň bude znát detailů,“ řekl přiškrceným hlasem a se stále zavřenýma očima, „tím to pro ni bude bezpečnější.“

„Před kým má být v bezpečí?“

„Před každým, kdo nemá rád mě a můj rod.“ Svá slova doprovodil skoro nezmatelným vyceněním zubů. „Pokud neví víc než kterákoli jiná pipka, nemá nikdo důvod na ni útočit. Je to jedna z mála věcí, které můžu udělat pro její ochranu.“

Drž se vzadu, čaroději, nebo ten rozhovor rád začnu sám.“

Vzápětí Arturo ukončil hovor, obrátil se k nám a přistoupil o několik kroků. „Omlouvám se. Propásl jsem něco?“

Thomas na mě významně povytáhl obočí.

Zhluboka jsem se nadechl. „Ne. Jen jsme narazili na nepříjemné téma. Ale můžeme to na čas odložit.“

„Dobře. Tak kde jsme to skončili?“

„Musím odvézt Justine domů,“ řekl Thomas. „Dnes večer toho na ni bylo moc. Hodně štěstí, Arturo.“

Arturo pokývl a pokusil se o úsměv. „Díky za pomoc, Tommy.“

„To nic.“ Vzal Justine kolem pasu a odváděl ji s sebou. Ode dveří na mě kývl. „Tak zatím, Harry.“

Také jsem vstal. „Kam mám zítra přijít?“ zeptal jsem se Artura.

Odložil láhev vína, vytrhl z bloku na stole list a napsal na něj adresu. Pak vytáhl svazek bankovek, deset jich odpočítal a tisícovkou v hotovosti pleskl na papír s adresou. Shrábl jsem obojí.

„Pořád nevím, jestli jste ke mně upřímný,“ řekl Arturo.

Zamával jsem bankovkami. „Dokud platíte, je mi celkem jedno, jestli mi věříte. Uvidíme se ráno, pane Genoso.“